

Az Ige szenvedése a húsban.

Ha az Ige csak kifejezést keres a húsban, akkor az Ige több gazdagságot teremt, de szenvednie nem kell, mert az anyag, a hús a szellem dicsőségére teremtetett. De az a hús, melybe az élő Ige, az Isten Fia alászállott, nem az ártatlan hús volt, mely a Teremtő kezéből kikerült; hanem a bálványvá tett, a hazugság eszközüül használt, a halálos hús volt. Az Ige nemcsak hussá lett, hanem alájött azok közé az emberek közé, akik a húst az élet forrásává tették, mert a szellemvilágtól elidegenedtek, a szellem-Istennel ellenségeivé lettek. Az Ige a hazugság világába szállt alá.

A názáreti Jézus születésekor a világ telve volt már hazugsággal. Az első hazugság, mely a földön elhangzott, az a csalás volt, hogy egy alma gyümölcs megevése Istenhez hasonlóvá tehet. Az első bűn leplezésére új hazugságok születtek; így az a hazugság, hogy az ember meztelensége miatt bujt el a kert fája mögé, holott meztelenségét csak bűntudata miatt érezte. Amit kulturának nevezünk, sokszor nem egyéb, mint a hazugságok gyarapítása; a csalások és csalódások tömegét használja az ember, hogy való állapotát saját szeme előtt és mások szeme előtt elrejtse. Látszólagos erkölcsi tanítások; földi berendezések, társadalmi szervezetek, jogszabályok és alkotmányok mind azt a ki nem mondott, de mégis ösmert célt szolgálják, hogy a jogtalanságot, az igazságtalanságot és az erőszakot elrejtse s a lelkiismeret megnyugtatásával, melyet az idéz elő, hogy a jogtalanság a jog köntösébe bujlik s az igazságtalanságot igazságos ság mezébe öltöztetik, az ember a valóság színében nézhesse saját hazugságát. A hazugság gyűlik az emberi világban. Minden évtized új hazugságokat ad át a következő évtizednek; minden új századdal új hazugságok tömegét veszi át a következő század. A názáreti Jézus idejében a hazugság iszonyú süllel nehezedett az emberek lelkiismeretére s ahhoz, hogy ezt a terhet elviselje az embernek meg kellett keményítenie a szívét. A "hús" szó ekkor már nem a Teremtő kezéből kikerült anyag volt, hanem egy bálványkép, amelyet az igaz Isten helyett imádtak az emberek, mert az igaz Istent elveszítették és éhezni lelküket földdel kellett etetniük, hogy ne éhezzenek. A hazugságot evő lélek volt a "hús", mely az anyag pompáját imádtá, az ételben, italban, a ruhában, az emberek hazug csodálatában látta az eledelt.

Rómában a felséges /augustus/ Caesar /császár/ magát a világ urának tekintette, noha az emberek csak kényszerből engedelmessé váltak neki. József az építő mester kényszerből ment áldott állapotban levő feleségével Názáretből Betlehembe, hogy a császár parancsára ott bejegyeztessék magukat. A fáradt, nehezen járó asszony szenvedése a világralkodó szeszélyét szolgálta; haszna egyiknek sem volt belőle, de szenvedni kellett!

Judeában a Dávid trónján egy félvér ült, ki megölte feleségét, fiát, jó barátját féltékenységből, aztán tornyokat nevezett el róluk. A megtisztelés hazugság volt, mert gyilkos adta a meggyilkoltnak s az embereknek tisztelniük kellett a hazugot és a gyilkost. Özönével folyt a vér s a gyilkos hatalmas építkezések pompája mögé rejtette a valóságot, hogy az alattvalóknak az uralkodó nem védelmet adott, hanem bizonytalanságot.

A papok és az írástudók ösmerték a Szentírást, úgyhogy a napkeletről jövő királyoknak meg tudták mondani, hol kell a Messiásnak születnie; de nem volt közöttük egy sem, ki a bölcséket elkísérte volna a nemrég született királyhoz; ösmerték az ige héját, de közönyösek voltak annak tartalma iránt. Nem kellett nekik Az, akiről a próféták jövendöltek; ~~de~~ angyagi megélhetésüket az az ige tette lehetővé, amelynek csak héja volt övék. A nép hallgatta s követte őket; de előbb-utóbb rá kellett jönnie, hogy amit a tanítóktól kapnak, úrea lésj csupán. A telt búza helyett kapott ocsú pedig hazugság.

Mikor az Ige a szellemek egéből a hús-emberek földjére alájött, a szellemek igazságát hozta a földi hazugságba. Megával és csak természetes, hogy az igazságnak össze kellett ütköznie a hazugsággal, hogy a hazugság üldözni kezdte az igazságot. Az Igére, aki az igazság vált, szenvedés várt. A békesség nagy korszakát hozó Augustus császár alatt a szegény fiatal anyának, Máriának vándorolnia kellett s fáradt testét faluról falura vonszolnia. Az anva izgalmát átvette a gyermek és szenvedett! A gyilkos Heródes elől a szülőknek menekülniök, bujdosniök kellett s nehéz úton vitték magukkal a Gyermeket. Olvan volt a föld, mint egy város, melyre éj sötéte borul s melyben egymás után alusznak el a lámpák. A kialvó lámpák, a nép tanítói nem mutattak utat a gyermekeknek s egyedül maradván mennyei Anyjával, teljes szívével Ő hozzá zárkózott: Nekem Anyám dolgaiban kell maradnom! S ahogy elméje nyílt, úgy kellett szenvednie a sötétségtől, mely körülvette s mely meg nem értette. Ővéi közé jött s azok nem fogadták be Őt.

A hús nem volt többé az ártatlan anyag, hanem megtévesztett lélek, megcsalt és csafó ember. Az anyagot a szellem átka terhelte. A tiszta Igére mérhetetlen szenvedés várt a földön!

Két világ - két történet.

A pogányok a világ előállásáról beszélnek, a mindenséget egy valóságnak állítva. A Biblia ezt mondja: "Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet és ezzel a megjelöléssel mindjárt két világot különböztet meg. Ezzel a megkülönböztetéssel a Biblia két történetet is indít meg; az egyik történetet egvelőre figyelmen kívül hagyja s csak a másik történetet mondja el, a föld történetét. Csak a Szentírás későbbi lapjain rövid utalásokból tudjuk meg, hogy nemcsak a földön voltak sorsdöntő jelenetek, hanem az égben is. A két történet nem abban különbözik egymástól, hogy az egyik csupa fény, a másik csupa sötétség; mert mindkettőben volt fény is, sötétség is. A tisztátalan angyalok ott vannak Isten égi trónja körül és vezérük vádol, gőgjével hetvenkedik, követel és cselekvésre küldeti a hozzá hasonló tisztátalan szellemeket; mert aki kiküldi még a tisztátalan angyalokat is, az maga a trónon ülő, mindennel bíró Isten. Sátán csak indítvánvoz, Isten rendelkezik! Hogy a történelem nagy sakkjáráján melyik figura induljon, azt a nagy Sakkjátékos szabja meg. A földön az történik, amit a mennyeiek kezdeményeznek. Az égi világ és a földi világ nem abban különbözik egymástól, hogy az egyik fény s a másik sötétség, hanem abban, hogy az egyik előre megjátssza azt, ami a másikon történni fog. Ezt tudták a régi emberek s a babiloni csillagjósolás abból indult ki, hogy az égi csillagok állása határozza meg a földi történetet. Ott tévedtek el, hogy a csillagok a Biblia szerint a földi világhoz tartoznak, mert a negyedik napon alkotta őket Isten a föld előállításának történetében. A szellemi világot láthatatlan szellemek képezik és nem látható anyagból felépített csillagok, melyeknek alkotása, anyaga olvan, mint a földé. Annak, aki a jövőt tudni akarja, a szellemek világába kellene behatolnia s nem a csillagok világába; de a behatólok elé Isten tilalmát állított s a jövő csak akkor jelenik meg az ember előtt, ha azt az ég közölni akarja az emberrel. Hazug szellemek gyakran hamis jövőnek képrázatát csalják az Isten tilalma ellenére a jövőt kutató emberek elé. Hogy emberek megtudják-e a jövőt, azt is az égben a Trónon Ülő határozza el.

De ha az égi és a földi történetek párhuzamosan mozognak is, mégis nagy a különbség az égi események és a földi események között. Az égben élesen elkülönül egymástól a jó és gonosz a földön keveredik a kettő, úgyhogy a jót a gonosztól épen úgy nem lehet sokszor elválasztani, mint a szántóföldön a búzától a közéje vetett gyomot. Az égi történet világos, a földi félhomály!

V. felmérés

Hog nem indították

Az égi történetben élesen elválik a tiszta és a tisztátalan, a földi történetben keveredik és csak homályosabb vagy világosabb van; de nincs teljesen világos és nincs teljesen sötét az idők végéig, amikor eljő a nagy szakadás ideje s a világosság és sötétség a földön is elválnak egymástól.

Az égnek és a földnek ez az ellentéte lepleződött le a betlehemi éjszakában. Ezen az éjszakán az ég találkozott a földdel s a két történet egymásba kapcsolódott. Az éjszakát ragvógó angyalsereg fénye hasította ketté s remegve, tanácstalanul néztek és hallgatták őket a pásztorok. Az ég ment elől s a föld követte az eget. A legmagosabb és a legalsó találkoztak s magukba zárták azt, ami közben volt. Ha az angyalok a föld magosabb köreit keresték volna, az alacsonyabbak kiestek volna; de így minden emberréteghez szólott az üzenet. Az ég üzent a földnek s az üzenet oly egyszerű és gyermeki volt, hogy a pásztorok is megértették; tehát megértette mindenki! A fenséges és a gyermeki találkoztak. Kitünt, hogy a fenséges a gyermekiben is fenséges maradt és a gyermeki fel tud emelkedni a fenségesbe. Az isteni a hazuggal ellenkezik, nem a gyermekivel. Az angyali üzenet követelt valamit és ígért valamit. Követelte, hogy a föld adjon dicsőséget a mennyei Istennek és ígérte, hogy a menny békessége le fog szállni a földre az ~~igazság~~ Istennek tetsző emberekre. Az Istennek adott dicsőség a gőg ellentéte s a békesség a háboru ellentéte. Az emberi gőg a földi háboru oka; az ember megalázkodása a békesség igazi útja. Azért fordult az ég az emberek legalacsonyabb osztályához, a pásztorokhoz; azért választotta ki a betlehemi éjszaka szereplőül Dávid két elszegényedett ivadékát, hogy az embereknek tudtára adja: az Istenhez vivő út az alázatosság. Az alázatos pásztorok angyalokat láttak!

Ugyanakkor napkeleten tudós fejedelmek egy feltűnő csillagot láttak az égen. Előlük rejtve maradtak az angyalok s az ég az anyagi ég katonáját, egy ragvógó csillagot mozgósított. A pásztorok a valósággal állottak szemben, a mágusok a jelképpel. Mennél gyermekibb a lelkület, annál közelebb hatolhat Istenhez. A mágusok is őszinte s egyszerű emberek voltak s azért választotta ki őket az ég, hogy az üzenetet meghallják és közvetítsék. De nem volt meg bennük az a gyermeki vonás, hogy az ég lakóit várták volna a földre; azért ezek távol is maradtak tőlük. Amikor a csillag ~~elmozdult~~ az Igéret Földre elvezette őket, ahelyett, hogy a csillagra figyeltek volna tovább, a főváros felé ~~mozdultak~~ irányították lépteiket s emberi utra léptek. Így kerültek közönbös papok, hiu irástudók s a gyilkos király társaságába. Mikor megszabadultak tőlük s a csillagot meglátták, nagy öröme gerjedtek, mert megint az élő Isten kezében érezték magukat. Isten mindenkivel hite szerint bánik! A hit mértéke a gyermekiség s a hitnek különböző mértékei vannak.

Azon a betlehemi éjszakán az ég irgalmá fordult a föld felé. Az ég megindult, hogy segítsen a földön. Az égben angyalok gyülekeztek; az ég telve volt mozgalommal; részvét, jóakarat töltötte meg annak tiszta lakóit. Arra kirendelt angyal mozgásba hozta a csillagos eget. A föld éjszakába volt borítva s ott, ha mozdult is valami, az nem az ég felé tekintett s az égtől csak kevesen vártak valamit. A föld a földön kereste a segítséget. Ami a betlehemi ajándékért ~~vést~~ történt, az mind az ég kezdeményezése volt. Egy angyalfejedelmek ment el s fölkereste a legegyszerűbb és legszegényebb asszonyok egységét és közölte vele, hogy Isten kiválasztotta a legfenségesebb titok hordozására. A nő titokban hordozta a titkot, amíg tehetette; mikor már nem titkolhatta, az ajándék szegényt hozott rá a földön. Ezért a titokért mindenkinek szenvednie kellett, aki vele érintkezésbe jutott. Zakariás megnémult; József kétségek közt gyötrődött; Simeon nagy ellenmondást látott az égi titokkal szemben; Mária meghallotta, hogy tör fogja általjárni szivét. A föld legnemesebbjei vajudtak, mikor az Ige a földön megszületett!

Hús és hús.

A hús szónak különböző jelentései vannak a Szentírásban, mert a hús nem maradt meg a teremtésben azon a helyen, ahová a Teremtő azt rendelte. Eredetileg, ahogy Isten Kezéből kikerült, a hús tiszta volt s azt az anyagot kellett alatta érteni, amelyből Isten az állatok és emberek testét felépítette s amely, állandóan cserélve önmagát, a testek rendszerét kitölti. Mert test alatt azt a rendszert kell értenünk, mely szerint az anyag elhelyezkedik, hogy a léleknek látható, anyagi burkát és eszközét szolgáltatthassa. Hús nélkül a test megfoghatatlan volna; a hús adja meg a testnek a tartalmat. A test a forma, a hús az anyag. Ha az anyag szellemibb, azaz a szellem számára mozgathatóbb, alkalmazkodóbb lehetne, akkor testünk - rendszerének változása nélkül - felsőbb rendű, szellemibb volna. A feltámadáskor megmarad a test, azaz a rendszer; de új, hatalmasabb, szellemibb ~~test~~ anyag fogja azt kitölteni, mint ezt Jézus feltámasztott testénél látjuk. Jézus nem volt kötve az anyag törvényeihez, mert teste magasabb rendű anyagból készült. Az a hús, mely ebből a felszabadított anyagból készül, nem fog ellentétben állani a szellemmel; a feltámadás utáni időre újra kell írni Róma 8-at. De ha mostani testünk kevésbé hatalmas is, tehetetlenebb is, mint a jövő lesz, azért tisztán került ki az a Teremtő Kezéből s amikor kikerült, nem állott ellenkezésben a szellemmel, hanem teljes volt az összhang szellem, lélek és test, továbbá testet alkotó hús között. Ez az állapot volt a hús elhelyezkedésében az első állapot. A hús ártatlan volt s az ember nem szégyelte húsát.

A hús második állapotában az ember övet font magának függőfafaágakból. Miért szégyelte testét Isten előtt? Hiszen szép volt az és Isten teremtette! A húst szégyelte, nem a testet! Akkor a ~~test~~ test a bűn fertőjét viselte s a bűntől fertőzött testet, vagy helyesebben a testen a bűn fertőzetét nevezte az Írás húsának. A tiltott s az asszonytól mégis megkivánt gyümölcs bent volt a testben s a kivánság ellenséges hatalomként elfoglalta a testet. Ezt a kivánságot szégyelte az ember a testen. A kivánság azonban nem a testből jön, hanem a lélekből; a lélek vétkezett, nem a test! De a lélek a testben érezte vétkeit. A bűnös lélektől lakott test a hús gonosz fogalma, a hús második állapotában.

Van azonban a húsnak egy harmadik állapota is! A hús a megcsábítás eszközévé változik. A hús szépségét az ember elválasztja Istentől, aki azt ~~teremtette~~ rá leheltte s bálvánnyá változtatja. Kielégíteni, boldoggá tenni a lelket csak az tudja, aki azt teremtette; egyetlen teremtmény sem képes rá. "Nyugtalan a lelkünk mindaddig, amíg Beméd, óh Isten, meg nem nyugodhatik!" Aki ezt mondotta, végig próbálta előbb a világ minden élvezni valóját: testi örömeket, lelki gyönyörűségeket, tudományt, művészetet és vallást. Az emberi lelket csak a szeretet boldogítja, az igazi szeretet, az Atya szeretete. János intette szeretett gyermekeit: "Ne szeressétek a világot, se a világban levőket! Nincs meg abban az Atya szeretete. Mert mindaz, ami a világban van, a hús kivánsága, a szemek kivánsága, az életerő diósekedése!" /I.Jn.2,15.16/ Ez azt jelenti, hogy Istenen kívül az ember csak képzelettel boldog, valósággal nem az s az ilyen boldogságérzet elrepül, széjjel foszlik, mielőtt a képzelődés elmarad. A hús körül szellemi délibábok játszanak, melyeket a képzelet odavarázsol; de amelyeknek semmi valósága nincs. A délibábot nincs hatalmunkban odavarázsolni s ha eltűnik, vissza nem hozhatjuk. A délibábot a lélek képzelettel a hús köré. Ezzel a csalfa játékkal megejt és fogva tart minket a kísértő. Ha a test szépsége Istenhez úz minket, aki azt teremtette, akkor a boldogság igaz forrásánál üdülünk. De a világból a hús káprázatától megfogott ember kihagyja Istent s megteremteti a csaló húst, mely boldogságot ígér, de tartósan meg nem adja. A hús negyedik állapota a halál. Isten megátkozta a húst, melyet bálvánnyá tettek, mikor oly hatalmat tulajdonítottak neki,

amely csak Istennek van. Az első varázsló a kígyó volt: "ha esztek e gyümölcsből, olyanokká lesztek, mint az Isten!" Az ember a sátán tanítványa lett s elkezdte a bálványozást és a bálványkészítést. Ekkor Isten megátkozta az anyagot, amelyből a bálványok készülnek s megátkozta az anyagból összeálló húst. Az átkot az emberi hus viseli és az ember lelke érezi. Átkot viselni: szenvedés! "Átkozott legyen miattad a föld!" szólott Isten s az ember fájo testtel, verejtékezve műveli a földet. Az asszony fájdalommal szüli magzatát: élni fáj! A halál közeledése a betegség s a beteg test fáj. Ez a hus szó negyedik értelme: a gyötrődő, átkot hordó, gyenge ember, kit azonban felfuvalkodottá, lázadóvá tesz a hazug képzelődés; ki dicsekszik ahelyett, hogy megalázkodnék!

Hus és hus! A teremtésben bántón, gyötrőn áll elénk mindenütt a megrontott, büntől, haláltól kísért hus! A hus lázadásával Isten ítéletét hívja ki, szánalmas gyengeségével és vesződéssel Isten irgalmát. Ebbe a husvilágba született bele az Ige s Maga is hussá lett. Vajjon a husnak melyik fogalmát öltötte Magára? Mit osztott meg velünk nyomoruságunkból Istennek egyszülött Fia? Mit jelentett a Názáreti életében a hus?

Az ige hussá lesz.

Az előbb tett kérdésekre adandó válaszhoz II.Ko.5,21 adja meg az utasítást: Azt, aki vétkeket nem ösmert, vétékké tette értünk, hogy Isten igazságosságává legyünk Ő Benne!" Az "ismer" szó a Bibliában sok helyen az életbeli kapcsolat fennállását jelenti. A fenti idézet tehát azt jelenti, hogy Jézus a vétkes helyét foglalta el anélkül, hogy a vétékekkel élő kapcsolatban lett volna. Jézus a hustermészetet véték nélkül vette át tőlünk. Elfoglalta a vétkes helyét, de nem vett részt a véték elkövetésében. Hol foglalta el a vétkes helyét? Az ítélő Bíró előtt; nem a bünt, hanem a bün ítéletét vette át; nem a véték élvezését, hanem a véték szenvedését. Beállott a vétkesek közé, megfeszítette tett két haramia között; de nem állott be vétkesnek. Mi élveztük és szerettük a bünt; Ő utálta a bünt s átvette a büntért járandó büntetést. Minket megoldozott, Magát megkötözte. Így lett az Ige hussá! De nézzük közelebbről ezt a sajátságos cserét!

gyötrelmet.

Igének vagy szónak a látható gondolatot nevezzük. Hogy az Isten Fia ige, azt jelenti, hogy Benne az Atya gondolata láthatóvá lett. Az Atya gondolata a szeretet. Gondolat, szándék és terv, amelynek tetté kellett változnia! Ő volt a teremtés mintája; az Ő képe s hasonmására kellett mindennek alakulnia! Mindent a szeretetnek kellett szülnie, áthatnia és véghez vinnie! És ez a Szeretet vált hussá! Azzá a hussá, melyről megiratott, hogy a kígyó foga fogja szétmarcangolni. A hus fogalma megtisztult Benne; de a szenvedő hus gyötrelme is teljessé lett. A betlehemí Gyermekek azért született e világra, hogy a keresztfán vaszögek tépjék szét hústestét. A keresztfán gyötrődő hus: a tetté vált isteni terv, az Ige! Hogy szeressen, hogy kínok közt meghaljon: azért lett hussá az Ige!

+ a Gyermekek

Karácsonykor az Ige utban volt az Atya kebléről a Golgota keresztfjére. A betlehemí jászol tehát csak átmenő állomás. De szívet rázóan megható és lelket simogatóan kedves. Csak most hagyta el az örökkévalóság fényét és a menny melegét; olyan volt mint a bimbó, mely kifesleni készül, hogy a vér rózsája legyen belőle, hogy illatával betöltse a világ történetét. A Golgotán az Atya Magára hagyta a Fiút s az Ige, mely szívéből szakadt ki, így hangzott: Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el Engemet?! Betlehemben az Ég ünnepeit, diadalénekekkel hozta a Fiút a földre s örömét megosztotta a földdel. Nagypéntek szomorúságot hozott, de Karácsony vig örömet, mely az egész nép öröme lett. Am Karácsonyt szomorú sejtelen követte, mely egy szívet átfuró történet látott Máriával; Nagypénteket pedig a diadalmas, ujjongó Husvét követte s a Mennybemenetel sejtelen megélése. Állomások

ezek az ünnepek, melyek a Szabadító útját jelölik, az Ige utazását az égből a földre s a földről vissza az égbe. Olyan volt ez az utazás, mint Ábrahám útja Izsákkal a Mória hegyére és onnan vissza az otthonba. A Mória hegyén töltött idő megfelelt az Ige földi tartózkodásának. Mily nehéz volt az útja Ábrahámnak, míg elérte Móriát s mily nehéz volt fent időznie, míg csak az isteni szózat vissza nem adta gyermekét! Mikor fölfelé mentek arra a hegyre, amelyn az oltárnak kellett felépülnie, Izsák megkérdezte atyját: Apám, hol van az áldozati állat? Oh hogy tépte Ábrahám szívét ez a kérdés! Ez a jelenet felel meg az árnyékképben Karácsonynak. A szenvedő világ, a szabadítást váró kegyesek kérdezték a mennynek Urát: Atvám, hol van az áldozati állat? S a felelet volt: Betlehem! De hol van a mása Ábrahám szivettépő szomorúságának? Az ég ujjongással, örömmel teli s nem tudja magában tartani örömét, hanem ki kell amak csordulnia; ki kell ömölnie a földre! Azért jöttek el az angyalok, hogy kihirdessék az Istennek tetsző embereknek: Nagy öröme lesz az egész népnek! Ma született a Megmentő! Az Atya fölfelé ment Fiával a Mória hegyre; Simeon, a próféta látni vélte az oltárt, a keresztfát s az Atya nem gyászünnepet rendeztet angyalaival, hanem örömmel adja oda Fiát az oltárra. Ábrahám készséggel adta oda fiát, de szive majd szétszakadt; az égi Atya odaadta Fiát; tudta, hogy nem fogja megkímélhetni a haláltól s örömmel rendeztet angyalaival. Amennyivel több Isten, mint Ábrahám: annyival több Karácsony a Mória hegy lábánál végbemenő jelenetnél; annyival több az angyali h iradás az Ábrahám ajkáról elhangzó Jahve Jire! szónál: Jahve majd gondoskodik! Jahve már gondoskodott! Ünnepe ljünk karácsonyt! Jahve ráá! Jahve választott már áldozatot!

A betlehemi kicsiny gyermek indul a kereszt felé. Fájó, szomoru szivvel kellene jászla mellett állanunk és szegénységét néznünk: mi azonban felve vagunk örömmel. Itt nincs helye a bánatnak. Az a kis gyermek nem olyan, mint más kis gyermekek, kikre szomoru jövő vár. Az a betlehemi Gyerme k maga az Eszme, maga az Ige, maga az örök isteni Gondolat, a szabadítás terve és záloga!

Milyen távol van Karácsony igazi tartalma attól, amit az emberek karácsonykor átélnek és tesznek! Milyen felülről néznek le arra a kis Gyermekekre! Mintha pártolni akarnák s ők ereszkednének le Hozzá! Mennek játékot, ajándékokat vásárolni: ők akarnak ajándékozni! Így is van valami szépsége a Karácsonynak: azt mondják, Karácsony a szeretet ünnepe, örömet kell szereznünk egymásnak. Mégis milyen hideg és jres ez az ünneplés Karácsony igazi jelentősége mellett! Abban a betlehemi kis Gyerme kben az örök isteni Szeretet szállt le a földre, hogy megibduljon föl a Mória hegyre: meghalni testvére iért, kiknek husát vette Magára. A bün terhét, a halálfélelmet, a kárhozat borzalmát vette el tőlünk, hogy nekünk ajándékozza az angyalok karát és az ég ünnepe t. Abból a hallgatag, kicsiny Gyerme kből, ki a hus tehetetlenségében fekszik ott a jászolban, egy nagy isteni Ige szava hangzik szét a világba: Isten szeret! Mi vétkes, gyöngé, átokverte hus-emberek ott állunk jászola mellett s nézzük a hussá vált Igét. Ilyen kicsinnyé, ilyen szegénnyé, ilyen elhagyatottá, ilyen szenvedésre szülötté kellett a mennv Királyának lennie, hogy a földi éjszaka sötétjét áthasítsa az égnek fénye, az angyali üdvözlet:

DICSŐSÉG A MAGASSÁGBAN ISTENNEK! BÉKESSÉG A FÖLDÖN AZ ISTENNEK

TETSZŐ EMBEREKNEK!